

[Stats- og udenrigsministeren.]

lader sig næppe rigtig fatte af den menneskelige hjerne, og det er givet, at hvis man ud over de 5 atommagter fik 6 eller 7, 10 eller 12, ville risikoen for, at en atomvåbenkrig trods alt brød løs, være mangedoblet, og det er sikkert rigtigt, at er den først brudt løs, ved man ikke, hvor den ender; så sætter en kædereaktion ind.

Derfor må man nok konkludere, at selv om de nævnte ikke-atommagters tre forbehold indeholder noget saglig rimeligt, der må tages hensyn til, kan og bør dette ikke være afgørende; det overvejende hensyn må være hensynet til, at ikke-spredningsaftalen bliver vedtaget. Det er derfor det danske synspunkt, at man skal søge at finde en løsning, der tilgodeser de nævnte indvendinger så langt, det er muligt, men at man ikke må lade forhandlingerne strandе på disse skær. Det er vort indstændige håb, at man kan nå frem til en rimelig ordning — herunder også en ordning af kontrolspørgsmålene, som jeg ikke har villet belaste demne meget korte fremstilling med at komme ind på — at man kan opnå bredest mulig international tilslutning til en aftale, og at man herved ikke alene baner vej for at fastfryse rustningerne og hindre en udvidelse af antallet af atommagter, men at man også baner vejen for en egentlig nedrustning. Det er klart, at hvis den danske regering skulle få en særlig mulighed for at gøre disse synspunkter gældende internationalt, vil vi naturligvis vide at udnytte en sådan mulighed.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): I anledning af liberalt centrums ændringsforslag til finansloven vedrørende uddannelsen af ikke-faglærte vil jeg gerne først sige, at jeg selvsagt kan være tilfreds med den interesse for denne uddannelse, som forslaget vel også er et udtryk for. Jeg er også enig i det synspunkt, at uddannelsen af ikke-faglærte arbejdere er et meget vigtigt led i en aktiv arbejdsmarkedspolitik, som det har været fremhævet, og det er da også baggrunden for, at vi siden uddannelseslovens vedtagelse i 1960 har søgt at udbygge uddannelsen så stærkt som overhovedet muligt. Jeg vil gerne føje til, at der er opnået ganske betydelige resultater i denne periode; der er i løbet af disse få år bygget kursus op,

som dækker ca. 80 pct. af de ikke-faglærtes område.

Hvad angår selve driftsudgifterne, som der er stillet ændringsforslag til, vil jeg gerne oplyse, at de i 1964-65 var 6 mill. kr. om året. De samlede udgifter til drift af de selvejende specialarbejderskoler udgjorde i regnskabsåret 1965-66 8,8 mill. For indeværende år er bevillingen 11,8 mill. kr., der ved tillægsbevilling søges forhøjet med 1,2 mill. kr. til 13 mill. kr., og for 1967-68 er der foreslået en bevilling på 15,4 mill. kr. Man vil således se, at en sammenligning mellem udgifterne for 1966-67 og 1967-68 viser, at der i det kommende år er mulighed for en ganske betydelig aktivitetsudvidelse.

Hertil kommer så, at bevillingen til kurstogtdtgørelser og en række andre ting er sat tilsvarende op. Bevillingen til uddannelsesrådets virksomhed, herunder den omfattende konsulenttjeneste, er samtidig sat ganske betydeligt i vejret på baggrund af regnskabstallet for 1965-66 og erfaringerne om og mulighederne for at udnytte bevillingerne under den herskende personalemangel.

Jeg skal ganske kort oplyse, at der i de senere år er opført nye specialarbejderskoler i Ålborg, Århus, Herning, Herlev, Maribo og Odense. Samtidig er en modernisering af statens arbejdsmandskursus begyndt, og der er derfor ingen tvivl om, at 1967-68-finanslovsforslagets rammer er rummelige nok til, at man kan udbygge uddannelsen af ikke-faglærte arbejdere i takt med det uddannelsesbehov, som findes. Endelig vil jeg gerne sige, at vi er helt indstillet på også i de kommende år at udbygge uddannelsen så stærkt som overhovedet muligt.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om det ændringsforslag, der er stillet af hr. Niels Westerby m. fl. Det venlige, jeg kan sige om det, kan jeg sige kort — jeg skal også forsøge at sige det øvrige kort — og det er, at jeg er glad for, at man endnu en gang understreger, at uddannelse koster penge; det vidste vi nu i forvejen. Men det er også, hvad der kan siges af venligt om dette forslag.

I øvrigt må man sige, at det ikke her er et spørgsmål om ja eller nej til flere penge til uddannelse og forskning. Det drejer sig om et ja eller nej til et helt usagligt og helt til-